

VANHURSKAUTTAMINEN ARMOSTA USKON KAUTTA

John F. Brug

Vanhurskauttamista armosta uskon kautta on hyvin sattuvasti kutsuttu opiksi, jonka varassa kirkko seisoo tai kaatuu. Kun jokin kirkko menettää opin vanhurskauttamisesta armosta uskon kautta, se ei ole enää kristillinen. Se ei ole enää kirkko.

Luterilaisen kirkon tuntomerkki on ollut kirkas ja puhdas saarna opista vanhurskauttamisesta armosta uskon kautta. Kun tämä oppi tulee sotketuksi tai siitä lähdetään tinkimään, kirkko ei enää ansaitse luterilaisen nimeä.

Millä tahansa kristittyjen ryhmällä, joka tahtoo suorittaa lähetystehtävän, jonka Kristus on antanut kirkolle, täytyy olla selkeä käsitys vanhurskauttamisopista. Minkä tahansa luterilaisten ryhmän, joka tahtoo pitää kiinni raamatullisesta uskonpuhdistuksen perinnöstä, täytyy tunnustaa ja saarnata tämä oppi selvästi ja ilman kompromissia. Sellaisen ryhmän, joka tahtoo olla yhtä selkeässä, tinkimättömässä luterilaisessa tunnustuksessa, täytyy rakentua perustukselle, joka on selvä käsitys ja julistus vanhurskauttamisesta armosta uskon kautta. Tästä syystä meidän aiheenamme tänään on tämän opin peruseräaatteitten tarkastelu, siten kuin siitä Jumalan henkeyttämä Raamattu todistaa.

I UUDEN TESTAMENTIN TODISTUS

Vanhurskauttamisen tarve

Kun Jumala loi Aadamin ja Eevan, heillä ei ollut vanhurskauttamisen tarvetta. He olivat ilman syntiä. Mutta kun Adam ja Eeva lankesivat syntiin, he kadottivat sen pyhyden, jossa heidät oli luotu. Heidän syntinsä erottivat heidät Jumalasta. Kun he lankesivat syntiin, he eivät tuottaneet syyllisyyttä vain itselleen, vaan he tuottivat syyllisyyden koko ihmiskunnalle.

"Sentähden, niin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet" (Room. 5:12).

Aadamin synnin tähden jokainen meistä oli syyllinen jo syntyessään. Me synnyimme myös turmeltuneessa luonnossa, joka johtaa meidät tekemään monia syntejä ajatuksillamme, sanoillamme ja teoillamme. Sellaisina kuin me olimme luonnostamme, me emme voineet tehdä muuta kuin syntiä. Me emme voineet tehdä mitään miellyttääksemme Jumalaa tai ansaitaksemme Hänen suosionsa.

"Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt" (Ps. 51:7).

"Joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin" (Ef. 2:3).

"Sentähden, että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan. Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset" (Room. 8:7-8).

Synnin voima meitä kohtaan kohtaan on niin suuri, että meidän luonnollista tilaamme kutsutaan olemiseksi kuollut synnissä.

"Jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne" (Ef. 2:1).

Kuollut henkilö ei voi tehdä mitään auttaakseen itseään tai paranteekseen tilaansa. Perimämme syyllisyyden tähden ja syyllisyyden tähden, jota me olemme lisänneet omilla syntisillä teoillamme, meidät oli tuomittu helvettiin. Koska ei ollut olemassa mitään mahdollisuutta meidän pelastaa itsemme tästä tilasta, Jumalan täytyi puuttua asiaan meidän puolestamme.

Vanhurskauttamisen suunnitelma

Niin pian kuin Adam ja Eeva lankesivat syntiin, Jumala ilmoitti suunnitelmansa pelastaa heidät heidän synneistään.

"Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän" (1. Moos. 3:15).

Jumala tulisi lähettämään Vapahtajan, vaimosta syntyneen, pelastamaan ihmiskunta sen synnistä kukistamalla sen vihollinen, Saatana. Kautta Vanhan testamentin aikakauden lisäprofeetiat antoivat selvemmän ja selvemmän kuvan Vapahtajasta, joka oli tuleva.

Lopulta "kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme

lapsen asemaan" (Gal. 4:4-5).

Motiivi tälle pelastussuunnitelmalle oli Jumalan rakkaus langenneita syntisiä kohtaan. Tämän suunnitelman tarkoitus oli langenneiden syntisten pelastus.

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16).

Vanhurskauttamisen perusta

Koska Jumala on pyhä, Hän ei voinut yksinkertaisesti olla ottamatta huomioon syntiä ja teeskennellä, ettei sitä ole olemassa. Pyhän Jumalan täytyy pitää lakinsa voimassa. Mikään synti ei voi jäädä rankaisematta. Koska me emme voineet maksaa rangaistusta synnistämme, sijaisen täytyi maksaa se meidän puolestamme. Kristus tuli maailmaan ollakseen tuo sijainen.

Ollakseen meidän sijaisemme Jeesuksen täytyi olla sekä Jumala että ihminen yhdessä persoonassa. Hänen täytyi olla ihminen, jotta hän voisi tulla lain alaiseksi meidän puolestamme ja jotta hän voisi kärsiä ja kuolla. Hänen täytyi olla Jumala, jotta hänen kuolemansa olisi riittävä maksamaan koko maailman kaikki synnit.

Jeesus piti Jumalan lain meidän puolestamme elämällä täydellisen elämän. Kärsimisellään ja kuolemallaan hän maksoi rangaistuksen meidän synneistämme. Jumala järjesti Kristuksen ja meidän välillämme "suuren vaihtokaupan", kuten Luther sitä kutsui. Kaikki meidän syntimme pantiin Jeesuksen laskuun ja hän maksoi meidän velkamme meidän puolestamme. Kaikki hänen pyhyytensä ja vanhurskautensa luettiin meidän hyväksemme, niin että Jumala nyt näkee meidät pyhinä.

"Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi" (2. Kor. 5:21).

"Jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit jumalallisessa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa vanhurskauttaan nykyajassa, sitä että hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen" (Room. 3:25-26).

"Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien" (1. Joh. 2:2).

Kristus suoritti täydellisen maksun jokaisen synneistä koko maailmassa. Me kutsumme tätä maksua "lunastukseksi" tai "hyvitykseksi". Tämä maksu on perusta Jumalan vanhurskauttamistuomiopäätökselle.

Vanhurskauttamisen luonne

Verbi "vanhurskauttaa" merkitsee julistaa jonkun olevan viaton. Milloin hyvänsä tuomari tai valamiehistö julistaa oikeudenkäynnissä jonkun "olevan syytön" (engl. 'not guilty'), he ovat "vanhurskauttaneet" sen henkilön. "Vanhurskauttaminen" ei ole muutos henkilössä. Se on julistus tuon henkilön laillisesta asemasta. Itse asiassa, jos tuomari on epärehellinen tai häntä on johdettu harhaan julistamaan viaton henkilö syylliseksi tai syyllinen syyttömäksi, niin hänen väärä julistuksensa ei muuta henkilön luonnetta.

Kun Jumala "vanhurskautti" meidät, hän julisti meistä tuomiopäätöksen "syytön". Hän julisti meidät viattomiksi tuomioistuimessaan. Katsokaamme kahta näkökohtaa tässä tuomiopäätöksessä.

"Objektiivinen vanhurskauttaminen"

Ensiksi, Jumala julisti tuomiopäätöksen "syytön" jokaiselle maailmassa, koska Kristus maksoi jokaisen heidän syntinsä puolesta.

"Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan" (2. Kor. 5:19).

Jumala sovitti, se on, hän teki rauhan koko maailman kanssa sen kautta, mitä Kristus teki. Jumala julisti rauhan maailman kanssa siten, että hän ei lukenut heidän syntejään heille. "Ei lukenut heille heidän rikkomuksiaan" on sama kuin "julisti maailman viattomaksi". "Julistaa maailma viattomaksi" on sama kuin "vanhurskauttaa maailma". Koska Jumala on julistanut koko maailman viattomaksi syntiin sen perusteella, että Kristus maksoi heidän syntinsä, me voimme kutsua tätä Jumalan tuomiopäätöstä "maailman vanhurskauttamiseksi" tai "yleiseksi vanhurskauttamiseksi".

Mikä muuttui silloin, kun Jumala teki tämän tuomiopäätöksen? Mikään ei muuttunut Jumalan kohdalla¹. Evankeliumi sanoo, että Jumala on aina rakastanut syntisiä. Siksi hän lähetti Kristuksen kuolemaan. Laki sanoo, että Jumala vihaa aina syntisiä. Hänen vihansa pysyy iankaikkisesti niiden päällä, jotka ovat kadotettuina helvetissä. Mikään ei muuttunut syntisissä, kun Jumala julisti maailman synnit anteeksi, koska syntisillä ei vielä ollut tietoa tästä syntien anteeksiantamuksesta. Syntiset jäivät vihamielisiksi Jumalaa kohtaan. Se, mikä muuttui, oli syntisten laillinen asema Jumalan tuomioistuimen edessä. Kun Kristuksen maksu synneistä jätetään huomioonottamatta, Jumala pitää kaikkia ihmisiä syntisinä, jotka ovat syyllisiä ja ansaitsevat kiroustuomion. Seurauksena siitä, että Kristus maksoi synneistä, Jumala on julistanut syntiset "syyttömiksi". Koska tämä tuomiopäätös tapahtui kokonaan meidän ulkopuolellamme ja koska se ei riipu mistään tunteiden muutoksesta meissä, me voimme kutsua tätä tuomiopäätöstä "objektiiviseksi vanhurskauttamiseksi". "Objektiivinen" merkitsee sitä, että tämä tuomiopäätös on valmis tosiasia, joka ei riipu mistään meissä.

"Subjektivinen vanhurskauttaminen"

Toinen askel oli kuitenkin tarpeen, jotta tästä Jumalan objektiivisesta tuomiopäätöksestä olisi meille hyötyä.

"Ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläisiä ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa" (2. Kor. 5:19-20).

Kun toinen maailmansota päättyi sodan Tyynen meren näyttämöllä, allekirjoitettiin rauhansopimus USA:n ja Japanin välillä. Tämä sopimus julisti rauhantilan USA:n ja Japanin välille. Mutta muutamalla Tyynen meren saarilla eräät japanilaiset sotilaat eivät kuulleet rauhansopimuksesta. Toiset kieltäytyivät uskomasta, että sopimus todella oli allekirjoitettu. Tämän seurauksena he jatkoivat monta vuotta piileksimistä viidakossa. Vaikka rauha oli julistettu, he eivät nauttineet tuosta rauhasta, koska he kieltäytyivät uskomasta sitä.

Sama tilanne on olemassa ajatellen rauhaa, jonka Jumala on julistanut maailman kanssa. Tuo rauha on todistettu tosiasia. Mutta kukaan ei hyödy tuosta rauhasta kuulematta siitä ja uskomatta sitä. Jumala on siksi kirjoittanut sovituksen sanoman, joka ilmoittaa tuon rauhan. Tuo sovituksen sanoma on evankeliumi, sellaisena kuin se Raamatusta löytyy. Jumala on myös nimittänyt lähettäjiä ilmoittamaan tämän sanoman syntisille. Nämä lähettäjiä ovat evankeliumin saarnaajat. He julistavat: "Jumala on tehnyt rauhan maailman kanssa antamalla anteeksi heidän syntinsä. Luottakaa maksuun, jonka Kristus on suorittanut teidän synneistänne. Nauttikaa rauhasta, joka teillä on Jumalan kanssa. Teidän ei tarvitse enää pelätä Jumalan tuomiota. Teidän ei tarvitse enää yrittää pelastaa itseänne omalla ponnistelullanne". Kun me kuulemme tämän evankeliumin sanoman, Pyhä Henki vaikuttaa sen kautta luodakseen meidän sydämissämme pelastavan uskon. Pelastava usko on luottamus maksuun, jonka Kristus suoritti minun ja koko maailman synneistä. Uskolla minä vastaanotan anteeksiantamuksen lahjan, jonka Kristus hankki minulle.

"Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja" (Room. 3:28).

On tärkeää olla selvillä uskon ja vanhurskauttamisen välisestä suhteesta. Usko ei ole meidän vanhurskauttamisemme syy. Se on pelkästään väline, jonka kautta tämä lahja annetaan minulle. Kun me panemme uskon vastakkain tekojemme kanssa, me voimme sanoa, että meidät vanhurskautetaan uskolla (by faith), aivan kuten Room. 3:28:ssa. Mutta kun Paavali puhuu tarkemmin vanhurskauttamisen syystä, hän puhuu eri tavalla:

"Sillä armosta te olette pelastetut uskon **kautta**, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojenne kautta, ettei kukaan kerskasi" (Ef. 2:8-9).

Paavali sanoo, että me olemme pelastetut armosta uskon **kautta**. Me olemme pelastetut **armosta** - se on, meidän pelastumisemme todellinen syy on Jumalan armo. Tähän armoon sisältyy Jumalan, Isän, rakkaus, joka lähetti Poikansa, Vapahtajan; Jumalan, Pojan, maksun meidän synneistämme; ja Jumalan, Pyhän Hengen, työn armonvälineiden kautta, jotka vaikuttavat meissä uskon. Me olemme pelastetut **uskon kautta** - usko on yksinkertaisesti väline, jonka kautta Jumalan armo ja anteeksiantamus jaetaan meille. Me voimme verrata anteeksiantamusta, jonka Jumala antaa meille, virvoittavan veden jakeluun, joka virtaa meille Jumalan armon rajattomista varastoista. Meidän uskomme on kuin vesijohto, joka jakaa veden meille. Vesijohto ei lisää mitään veteen. Vesijohto ei tee vedestä virvoittavaa. Se yksinkertaisesti jakaa veden. Meidän uskomme ei ansaitse meille anteeksiantamusta. Meidän uskomme ei lisää mitään voimaa Jumalan anteeksiantamuksen tuomiopäätökseen. Meidän uskomme yksinkertaisesti ottaa vastaan sen lahjan, jonka Jumalan armo on valmistanut. Meidän uskomme ei vaikuta Jumalan anteeksiantamuksen tuomiopäätöstä. Jumalan anteeksiantamuksen tuomiopäätös vaikuttaa meidän uskomme. Kuulen evankeliumin rauhan julistuksen: "Jumala on antanut anteeksi koko maailman synnit Kristuksen tähden". Tähän minä sanon: "Jumala on julistanut maailman synnin anteeksiannetuiksi. Minä olen osa maailmaa. Jumala on antanut anteeksi minulle". Uskon kautta minä yksinkertaisesti sovellan itseeni Jumalan anteeksiantamuksen julistuksen. Me kutsumme tätä "henkilökohtaiseksi vanhurskauttamiseksi" tai "subjektiiviseksi vanhurskauttamiseksi".

Objektiivisen vanhurskauttamisen tärkeys

Objektiivinen vanhurskauttaminen tarkoittaa sitä, että Jumala on julistanut maailman synnin anteeksi, koska Kristus maksoi siitä. Tämä sanoma on äärimmäisen tärkeä kirkon lähetystehtävälle. Jos Kristus maksoi koko maailman synneistä, ja jos Jumala, Isä, on hyväksynyt tuon maksun koko maailman edestä, kirkko voi julistaa anteeksiantamuksen evankeliumia jokaiselle. Meidän ei tarvitse epäillä, kuten kalvinistisen saarnaajan, joka uskoo, että Kristus kuoli vain valittujen puolesta ja että Jumala valitsi jotkut ihmiset kirottaviksi. Koska Jumala on sovittanut maailman itsensä kanssa, me voimme vedota jokaiseen ihmiseen: "antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa". Me saamme luottaa siihen, että evankeliumin kutsu kohdistuu jokaiseen ihmiseen maan päällä.

Sanoma "objektiivisesta vanhurskauttamisesta" on äärimmäisen tärkeä jokaisen kristityn lohdutukseksi, erityisesti heikkouden ja epäilyksen aikoina. Jos vanhurskauttaminen ei ole prosessi tai muutos, joka tapahtuu minussa, vaan Jumalan tuomiopäätös, joka tapahtuu minun ulkopuolellani, silloin voin täysin luottaa siihen. Vanhurskauttaminen ei perustu tunteisiin tai mielenliikutuksiini. Se perustuu eräisiin valmiisiin tosiasioihin - Jeesus eli, kuoli ja nousi kuolleista minun edestäni - tämä on tosiasia, jota mikään ei voi muuttaa. Synti on maksettu. Synti on annettu anteeksi. Jumala on rauhan suhteessa maailmaan. Tämä on tosiasia - olen hereillä

tai nukun. Tämä on tosiasia - ajattelen sitä tai en. Tämä on tosiasia - olen onnellinen tai surullinen. Tämä on tosiasia - on minun uskoni hyvin kirkkaasti palava tai ainoastaan vähäinen kipinä. Kristus on maksanut minun syntini kerta kaikkiaan - tämä on tosiasia!

Mikä lohdutus tietää, että anteeksiantamus ei riipu minun tunteideni täydellisyydestä. Se riippuu Kristuksen syntien maksun täydellisyydestä. Minun syntieni anteeksiantamuksen täydellisyys ei riipu minun rakkauteni täydellisyydestä Jumalaa kohtaan; se riippuu Jumalan rakkauden täydellisyydestä minua kohtaan.

Voidakseni olla varma siitä, että minun syntini on maksettu, Jumala on antanut minulle kuitenkin, joka todistaa, että minun velkani on täysin maksettu. Tuo kuitti oli Jeesuksen ylösnousemus. Pitkänäperjantaina Jeesus maksoi täyden hinnan, joka oli välttämätön meidän velkamme kuittaamiseksi. Pääsiäis-sunnuntaina, kun Jumala, Isä, herätti Jeesuksen kuolleista, hän julisti meille, että hän oli hyväksynyt Jeesuksen maksun meidän synneistämme.

"Kristus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25).

Kristus annettiin alttiiksi kuolemaan, koska me olimme tehneet syntiä. Kristus herätettiin kuolleista, koska meidät oli vanhurskautettu. Se on, Jumala, Isä, oli hyväksynyt Kristuksen maksun synneistä, sovelsi sen meidän velkaamme, ja julisti, että meidän velkamme oli maksettu.

Subjektiiivisen vanhurskauttamisen tärkeys

Jumalan "objektiiivisen vanhurskauttamisen" tuomiopäätös on tapahtunut meidän ulkopuolellamme eikä riipu meidän tunteistamme. Tämä ei kuitenkaan vähennä uskon tärkeyttä ja välttämättömyyttä. Tätä havainnollistaa seuraava vertaus. Jos ottaisın suuren summan rahaa ja maksaisin sinun velkasi pankissa ja tallettaisın suuren summan rahaa sinun niinelläsi, olisi tuo raha lain mukaan sinun omasi. Mutta jos sinä et tietäisi, että minä olen tallettanut tuon rahan pankkiin sinulle etkä sen tähden koskaan käyttäisi sitä, tai jos sinä et uskoisi, että minä olin tallettanut tuon rahan pankkiin sinulle ja kieltäytyisit käyttämästä sitä, sinä et koskaan hyötyisi siitä.

Sama pätee Jumalan vanhurskauttamisen tuomiopäätökseen. Kuten 2. Kor. 5:19 selvästi sanotaan, Jumala on jo julistanut maailman synnit anteeksi, mutta jotta syntiset hyötyisivät tuosta anteeksiantamuksen tuomiopäätöksestä, heidän täytyy kuulla siitä ja luottaa siihen.

Eräät liberaaliteologit, mukaan lukien eräät luterilaiset, opettavat, että koska Kristus kuoli kaikkien ihmisten syntien tähden, kaikki pelastuvat. Mutta opetus "universaalista vanhurskauttamisesta" (että Kristus maksoi kaikkien ihmisten synnit) ei johda "universalismiin" (siihen uskoon, että kaikki pelastuvat). Raamattu opettaa hyvin selvästi, että kukaan ei pelastu ilman uskoa Kristukseen.

"Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä" (Joh. 3:36).

"Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää" (I. Joh. 5:12).

Tästä syystä on kaikkein tärkeintä, että me saarnaamme evankeliumia kaikille ihmisille, pyytäen heitä hartaasti: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne" (Hebr. 3:15).

Vaikka Jumalan tuomiopäätös on "objektiiivinen" (se tapahtuu meidän ulkopuolellamme eikä riipu meidän tunteistamme), usko on "subjektiiivinen" (se on, se tapahtuu meissä ja muuttaa meidän tunteitamme, mielenliikkeitämme ja tekojamme).

Vanhurskauttamisen seuraukset

Vaikka monet Raamatun kohdat puhuvat vanhurskauttamisen seurauksista, meillä on lyhyt katsaus eräisiin vanhurskauttamisen tärkeimpiin seurauksiin Room. 5-8.

Yksi vanhurskauttamisen seuraus on, että me tunnemme rauhan Jumalan kanssa, koska me tiedämme, että synti ei enää erota meitä Jumalasta.

"Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta" (Room. 5:1).

Vanhurskauttamisen seurauksena meillä on pääsy Jumalan luo rukouksessa ja meillä on luottamus siihen, että me olemme jatkuvasti hänen anteeksiantavan armonsa alla. Meillä on luottamus iankaikkisesta kirkkaudesta.

"Jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo" (Room. 5:2).

Vanhurskauttamisen tähden meillä on luottamus kärsimyksen kestäessä. Jos Jumala on rangaissut Kristusta meidän synneistämme, me tiedämme, että hän ei rankaise meitä niistä, ei silloinkaan, kun me kärsimme vaivoja. Jumala voi sallia koettelemusten tulla tiellemme koetellakseen meitä ja vahvistaakseen meitä, mutta ne ovat rakastavan Isän kuritusta, ei rangaistus ankaralta tuomarilta.

"Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa" (Room. 5:3-4).

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1).

"Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa? Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme. Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? Niin kuin kirjoitettu on: 'Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina'. Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut" (Room. 8:31-37).

Yksi vanhurskauttamisen tärkeimmistä seurauksista on pyhitys, se on, hyvät teot, jotka miellyttävät Jumalaa.

"Mitä me siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan, tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse. Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä, mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaiset sen himoille" (Room. 6:1-12).

Vanhurskauttamisen tähden Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta on tullut meidän omamme. Kristus kuoli ollakseen vapaa meidän synneistämme. Hän nousi kuolleista elääkseen Jumalalle. Me seuraamme hänen ja-lanjäljissään. Me olemme kuolleet synnille, niinpä me emme enää tahdo palvella sitä. Me elämme Jumalalle, niinpä me tahdomme elää sellaisella tavalla, joka miellyttää häntä. Vanhurskauttaminen liittää meidät Kristukseen kuten viinipuun oksat viinipuuhun (Joh. 15). Aivan kuten viiniköynnöksen oksat tuottavat viinirypäleitä, niin Kristukseen liitetyt oksat tuottavat Kristuksen-kaltaisia tekoja.

Hyvät teot eivät tästä syystä ole vanhurskauttamisen syy. Ne eivät ole osa vanhurskauttamista. Ne ovat vanhurskauttamisen seuraus. Me emme palvele Jumalaa saavuttaaksemme anteeksiantamuksen, vaan kiitollisuudesta, että hän on antanut meille anteeksi ilmaiseksi, armosta. Vain kristityt voivat tehdä hyviä tekoja, jotka miellyttävät Jumalaa, koska vain kristityt ovat vapautetut tarpeesta voittaa Jumalan suosio ja anteeksiantamus teoilla. Koska anteeksiantamus on täydellinen, ei ole mitään lisää, mitä meidän pitäisi ansaita. Me olemme nyt vapaat palvellaksemme Jumalaa motiivina rakkaus ja kiitollisuus, sen sijaan että toivoisimme ansaitsevamme palkkion itsellemme.

Vanhurskauttamisopin vastustus

Koska oppi vanhurskauttamisesta armosta uskon kautta on oppi, jonka varassa kirkko seisoo tai kaatuu, meidän täytyy olla erityisen kiivaat varjellessamme sitä kaikkia hyökkäyksiä vastaan. Meidän täytyy siksi lyhyesti tarkastella kolmea suurinta uhkaa tätä oppia vastaan tänä päivänä.

Vanhurskauttaminen omilla teoillamme

Lahja ja palkka ovat täydelliset vastakohtat. Me vastaanotamme lahjan tekemättä mitään ansaitaksemme sen. Palkka on maksu, jonka me ansaitsemme omalla ponnistelullamme. Mikä hyvänsä, mitä me saamme, on joko lahja tai palkka - se ei voi molempia samanaikaisesti. Jos vanhurskauttaminen on armosta, sen täytyy olla täysin ilmainen. Jos me teemme mitä hyvänsä ansaitaksemme sen, se ei ole enää lahja. Se ei ole enää armoa. Jokainen opetus, jonka mukaan meidän tekemme myötävaikuttavat, olkoon mitä hyvänsä, anteeksiantamukseen ja pelastukseen, tuhoaa opin vanhurskauttamisesta yksin armosta. Sellainen "tekojen vanhurskaus" on kaikkien pakanauskontojen olemus, mutta se on myös toistuvasti tunkeutunut kirkkoon. Uuden testamentin ajan fariseukset ja judaistit olivat huomattavampia esimerkkejä tästä suuntauksesta. Tänä päivänä sellaisten evankeliumia kohtaan suuntautuvien hyökkäysten tärkein kannattaja on roomalaiskatolinen kirkko.

Roomalaiskatolinen teologia opettaa, että me pelastumme sekä uskosta että teoista. Katolinen teologia opettaa, että me pelastumme "armosta", mutta se käyttää pelastavasta armosta erilaista määritelmää kuin Raamattu. Rooma opettaa, että "Jumalan armo", jolla me pelastumme, ei ole Jumalan armollinen asenne, jolla hän antaa meidän syntimme anteeksi, vaan voima, jonka Jumala panee meihin ja joka tekee meille mahdolliseksi tehdä hyviä tekoja, jotka täydellistävät meidän vanhurskauttamisemme. Tätä kutsutaan "vuodatetuksi armoksi". Roomalaiskatolisen teologian mukaan vanhurskauttaminen ei ole tuomiopäätös meidän ulkopuolellamme, jolla Jumala **julistaa** meidät vanhurskaiksi, vaan prosessi meissä, jolla Jumala **tekee** meidät vanhurskaiksi. Raamattu opettaa, että vanhurskauttaminen on täydellinen jokaiselle, joka uskoo, se on, jokaisella, joka uskoo Kristukseen, on täydellinen anteeksiantamus kaikkien syntiensä kaikesta rangaistuksesta. Toisaalta, katolinen teologia opettaa, että vanhurskauttaminen on asteittainen prosessi, jossa me saamme enemmän anteeksi, kun me suoritamme enemmän tekoja. Lisäksi syntisen omat teot, Marian ja pyhien teot, sekä se paha, mitä joku ihminen kärsii kiirastuksessa, voi myös auttaa syntistä antamaan täyden synnin rangaistuksen maksun.

Trenton kirkolliskokous julisti virallisen roomalaiskatolisen opin pian uskonpuhdistuksen jälkeen. Trento julisti:

"Vanhurskauttamisen ainoa formaalinen eli muotosy on Jumalan vanhurskaus, ei kuitenkaan se, jolla hän itse on vanhurskas, vaan se, jolla hän tekee meistä vanhurskaita, eli se vanhurskaus, jossa me hänen lahjansa saaneina uudistumme mieleemme hengeltä, joten meille ei siis vain lueta vanhurskautta, vaan meitä kutsutaan vanhurskaiksi, joita me olemmekin ja me kukin vastaanotamme itseemme omakohtaisen vanhurskauden sen määrän mukaan, jolla Pyhä Henki jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo ja kunkin oman valmistautuneisuuden ja yhteistyön mukaisesti" (Istunto VI, luku 7; oheiset suomennokset: Tridentinum. Trenton kirkolliskokouksen reformi- ja oppidekreetit sekä kaanonit. 1984).

"Jos joku sanoo ihmisen tulevan vanhurskautetuksi joko niin, että hänen hyväkseen pelkästään luetaan Kristuksen vanhurskaus tai että hänelle pelkästään annetaan synnit anteeksi ilman sitä armoa ja rakkautta, jonka Pyhä Henki heidän sydämiinsä vuodattaa ja joka niissä pysyy, tai sitten, että ihmiset vanhurskauttava armo on pelkkä Jumalan suosiollisuus: hän olkoon erotettu" [tarkemmin: kirottu] (Kaanon 11).

"Jos joku sanoo, ettei vanhurskauttava usko ole mitään muuta kuin luottamus jumalalliseen laupeuteen, joka antaa synnit anteeksi Kristuksen tähden, tai että vanhurskauttamisemme tapahtuu pelkästään tämän luottamuksen kautta: hän olkoon erotettu" [kirottu] (Kaanon 12).

Näitä lausumia Rooma ei ole peruuttanut. Itse asiassa uusi Katolisen kirkon katekismus vahvistaa ne (ilm. 1992, toim. huom.).

"Vanhurskauttamiseen sisältyy syntien anteeksiantamus, pyhitys ja sisäisen ihmisen uudistus" (2019; numerot viittaavat kyseisen katekismuksen kappalejakoon).

"Kukaan ei voi ansaita alun armoa, joka on kääntymyksen alussa. Pyhän Hengen liikuttamina me voimme ansaita itsellemme ja muille kaikki armot, jotka tarvitaan iankaikkisen elämän saavuttamiseen" (2027).

Katolinen kirkko opettaa yhä, että pelastus saavutetaan uskon ja tekojen yhdistelmällä. Se opettaa yhä vanhurskauttamisen kolmea syytä: Kristuksen ansiot, Marian ja kaikkien pyhien ansiot, ja se hyvä, jota me teemme ja se paha, jonka me kärsimme parannuksessa tai kiirastulessa. Tämä kanta paljastaa selvästi paavikunnan antikristillisen luonteen.

Me olemme jo nähneet, että Raamattu selvästi hylkää kaiken kompromissin armon ja tekojen välillä.

"Mutta jos valinta on armosta, niin silloin se ei enää ole teoista, sillä silloin armo enää olisikaan armo" (Room. 11:6).

Yhdenkin teon sisällyttäminen välttämättömänä vanhurskauttamisen syynä tuhoaa armon.

"Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta" (Gal. 5:4).

Paavalin tuomio niistä, jotka toivat yhdenkin teon vanhurskauttamiseen, on hyvin selvä.

"Niin kuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu" (Gal. 1:9).

Likaisen veden sekoittaminen yhteen puhtaan veden kanssa tuottaa likaista vettä. Myrkyn sekoittaminen yhteen hyvän ruoan kanssa tuottaa myrkkyä. Tekojen vanhurskauden sekoittaminen armon kanssa tuottaa tekojen vanhurskautta. Luterilaisuuden sekoittaminen yhteen katolilaisuuden kanssa tuottaa katolilaisuutta. Ei voi olla olemassa mitään kompromissia raamatullisen, luterilaisen opetuksen välillä, että vanhurskauttaminen on Jumalalta tulevan täydellisen anteeksiantamuksen tuomiopäätös ja katolisen opetuksen välillä, että vanhurskauttaminen on Jumalan armon ja meidän tekojemme yhdistelmä. Kaikki tällainen kompromissi tuhoaa evankeliumin.

Tästä huolimatta luterilaiset ja evankelikaalit USA:ssa ja Euroopassa ovat olleet kiireisiä pyrkimään saavuttamaan kompromissi Rooman kanssa vanhurskauttamisesta. Tavallisesti tähän kompromissiin sisältyy sellaisia sanoja kuin "me olemme yhtä mieltä siitä, että vanhurskauttaminen viime kädessä riippuu Jumalan armosta". Sellaiset sanamuodot ovat petos, joka on suunniteltu peittämään ero katolisen ja luterilaisen opin välillä. Katolilaiset ja luterilaiset ovat aina olleet yhtä mieltä siitä, että me "pelastumme armosta". Mutta he ovat aina olleet eri mieltä siitä, mitä tuo pelastava armo on. Luterilaiset ovat yhdessä Raamatun kanssa tunnustaneet, että pelastava armo on Jumalan asenne, jolla hän antaa anteeksi meidän syntimme lahjaksi Kristuksen tähden. Katolilaiset ovat opettaneet, että pelastavaan armoon kuuluu kyky, jonka Jumala panee meihin ja joka tekee meille mahdolliseksi ansaita meidän vanhurskauttamisemme täydellistyminen. Nämä kaksi näkemystä ovat täysin yhteensopimattomat. Hämärät yhteiset lausumat (joint statements), jotka katolilaiset ja luterilaiset teologit ovat omaksuneet, ovat tarkoitettut antamaan luterilaisen opetuksen, jonka mukaan vanhurskauttaminen on Jumalan tuomiopäätös, ja katolilaisen opetuksen, jonka mukaan se on moraalisen uudistuksen prosessi, olla voimassa rinnakkain vaihtoehtoisina tapoina opettaa vanhurskauttamista. Moiset päätöslauselmat merkitsevät sen perinnön hylkäämistä, jonka luterilainen uskonpuhdistus hankki meille takaisin.

Katolilaiset ovat halukkaita tekemään lausumia, jotka kuulostavat hyvin luterilaisilta, pettääkseen niitä, jotka eivät ole varuillaan. Huomattava amerikkalainen katolilainen teologi lausui äskettäin, että katolilaiset voivat sanoa, että me pelastumme yksin uskolla. Hän selitti sitä tällä tavalla: "usko on rakastava kuuliaisuus. Siinä merkityksessä usko yksin vanhurskauttaa". Tässä hyvistä teoista on tehty osa uskoa, sen sijaan, että ne olisivat uskon seuraus. Todellisia luterilaisia ei vedetä nenästä sellaisilla lausumilla, vaan heidän täytyy hylätä ne kokonaan. Vanhurskauttamisopissa ei voi olla mitään kompromissia.

Vanhurskauttaminen meidän uskomme tähden

Monen protestantit tuovat meidän ansiomme vanhurskauttamiseen hienommalla tavalla. He tekevät meidän uskostamme anteeksiantamuksen synn, sen sijaan, että se olisi yksinkertaisesti väline, jonka kautta me vastaanotamme anteeksiantamuksen. Meidän täytyy varoa sellaisia lauselmia kuin "kaikki, mitä sinun pitää tehdä, on uskoa". Sellainen kieli voi helposti antaa vaikutelman, että usko on meidän osuutemme pelastukseen, sen sijaan, että myönnettäisiin, että meidän uskommekin on Jumalan armon lahja.

Vanhurskauttaminen ilman maksua synnistä

Nykyinen suuntaus liberaalissa luterilaisuudessa on puhua anteeksiantamuksesta ilman, että puhutaan todellisista lunnaista synnin edestä. Sitä raamatullista totuutta, että Kristuksen kuolema tuotti todellisen maksun synnistä, pidetään yhtenä teoriana muiden joukossa. Teorioiden, joiden mukaan Kristuksen kuolema oli lunastusmaksu paholaiselle tai että se oli vain vetoamus meille rakastaa Jumalaa, on annettu olla samanarvoisia sen raamatullisen totuuden kanssa, että Kristuksen kuolema oli todellinen maksu synnin edestä. Tämä taipumus puhua anteeksiantamuksesta ilman lunastusmaksua, joka on maksettu, johtuu välinpitämättömyydestä Jumalan lain vakavuutta kohtaan sekä vastenmielisyydestä ajatusta kohtaan uhrista ja verisestä maksusta liian alkukantaisena tai arvottomana Jumalalle. Raamattu kuitenkin korostaa sitä, että ilman veren vuodatusta ei voisi olla mitään anteeksiantamusta (Hebr. 9:22). Ilmainen syntien anteeksiantamus ilman todellista maksua synnin edestä ei ole se vanhurskauttaminen, jota Raamattu opettaa. Varo sitä.

Päätös

Tunnustuksellisten luterilaisten täytyy taistella säilyttääkseen vanhurskauttamisopin turmeltumattomana - ei niinkään säilyttääkseen meidän luterilaisen identiteettimme (vaikkakin tämä on jalo päämäärä), vaan koska sielujen pelastus riippuu siitä. Jokainen vanhurskauttamisopin vääristymä on kuolettavaa myrkkyä, joka uhkaa ihmisten sieluja. Luterilainen uskonpuhdistus voitti takaisin suuren aarteen meille kolmen solan korostuksella: Sola gratia, sola fide, sola scriptura - yksin armosta, yksin uskon kautta, yksin Raamattu. Meidän, uskonpuhdistuksen perillisten, täytyy olla yhtä rohkeita ja päättäväisiä sekä yhtä lailla tinkimättömiä säilyttääksemme nämä totuudet, kuin uskonpuhdistajat olivat voittaessaan ne takaisin.

II VANHAN TESTAMENTIN TODISTUS

Esitelmäni aiheesta "Vanhurskauttaminen armosta uskon kautta" Karkussa, Suomessa, kesällä 1996, eräät esitelmän kuulijoista pyysivät minua käsittelemään tätä vanhurskauttamis-teemaa myös Vanhan testamentin pohjalta. Tämä on hyvin tärkeä teema. Koska kehityso pillinen näkemys uskonnosta hallitsee tänä päivänä raamatuntutkimusta, monet raamatuntutkijat väittävät, että Vanhan ja Uuden testamentin uskontojen välillä on suunnaton ero. Useimmat tutkijat väittävät, että Vanhassa ja Uudessa testamentissa on monia erilaisia ja jopa toisilleen vastakkaisia teologioita.

Me sitä vastoin uskomme, että halki Raamatun on yksi yhtenäinen teologia. Varmasti monet opit ilmoitettiin yksityiskohtaisemmin ja selvemmin sitä mukaa, kun Raamattuun tuli lisää kirjoja. Kuitenkin Raamatussa, alusta loppuun saakka, opetetaan vain yksi oppi pelastuksesta, nimittäin, oppi vanhurskauttamisesta armosta uskon kautta.

Tämän asian osoittamiseksi oheinen esitys seuraa edellisen esitelmäni "Vanhurskauttaminen armosta uskon kautta" jäsentelyä. Korvaan yksinkertaisesti esitelmässä esiintuodut Uuden testamentin kohdat

Vanhan testamentin kohdilla, jotka opettavat vanhurskauttamista. Näin ollen tämä esitelmä on vain täydennys edelliseen.

Vanhurskauttamisen tarve

Kun Jumala loi Aadamin ja Eevan, heillä ei ollut vanhurskauttamisen tarvetta. He olivat ilman syntiä. Mutta kun Adam ja Eeva lankesivat syntiin, he kadottivat sen pyhyden, jossa heidät oli luotu. Heidän syntinsä erottivat heidät Jumalasta. Kun he lankesivat syntiin, he eivät tuottaneet syyllisyyttä vain itselleen, vaan he tuottivat syyllisyyden koko ihmiskunnalle.

Aadamin synnin tähden jokainen meistä oli syyllinen jo syntyessään. Me synnyimme myös turmeltuneessa luonnossa, joka johtaa meidät tekemään monia syntejä ajatuksillamme, sanoillamme ja teoillamme. Sellaisia kuin me olimme luonnostamme, me emme voineet tehdä muuta kuin syntiä. Me emme voineet tehdä mitään miellyttääksemme Jumalaa tai ansaitaksemme Hänen suosionsa. Vanhassa testamentissa opetetaan sekä perisyynnistä että teko-synnistä selvästi.

"Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt" (Ps. 51:7).

"Herra katso taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtävääistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki

tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään" (Ps. 14:2-3).

"...vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne, ja teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule" (Jes. 59:2).

Synnin voima meitä kohtaan kohtaan on niin suuri, että meidän luonnollista tilaamme kutsutaan olemiseksi kuollut synnissä. Jumalan näkökulmasta Adam kuoli "sinä päivänä", jona hän söi puusta (1. Moos. 2:17).

Vanhurskauttamisen suunnitelma

Niin pian kuin Adam ja Eeva lankesivat syntiin, Jumala ilmoitti suunnitelmansa pelastaa heidät heidän synneistään.

"Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän" (1. Moos. 3:15).

Jumala tulisi lähettämään Vapahtajan, vaimosta syntyneen, pelastamaan ihmiskunta sen synnistä kukistamalla sen vihollinen, Saatana. Kautta Vanhan testamentin aikakauden lisäprofeetiat antoivat yhä selvemmän kuvan Vapahtajasta, joka oli tuleva. Erityisen huomattavia näiden profetioiden joukossa ovat Ps. 22 ja Jes. 53. Tarkastelemme seuraavissa jaksoissa näiden profetioiden eräitä yksityiskohtia.

Vanhurskauttamisen perusta

Koska Jumala on pyhä, Hän ei voinut yksinkertaisesti olla ottamatta huomioon syntiä ja teeskennellä, ettei sitä ole olemassa. Pyhän Jumalan täytyy pitää lakinsa voimassa. Mikään synti ei voi jäädä rankaisematta. Koska me emme voineet maksaa rangaistusta synnistämme, sijaisen täytyi maksaa se meidän puolestamme. Kristus tuli maailmaan ollakseen tuo sijainen.

Sijaisen tarve opetetaan selvästi Vanhassa testamentissa:

"Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta, että hän saisi elää iankaikkisesti eikä kuolemaa näkisi" (Ps. 49:8-10).

Vanhassa testamentissa opetetaan selvästi, että Kristus on meidän sijaisemme:

"Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki ekseyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä

poikkesi omalle tielle. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme" (Jes. 53:4-6).

"Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella. Jos sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, saa hän nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttansa. Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa" (Jes. 53:10-11).

Mikään Raamatun kohta ei kuvaa Kristuksen sijaistytöitä kirkkaammin kuin Jesaja 53 - ehkä lukuun ottamatta Roomalaiskirjeen 3. lukua ja 2. Korinttolaiskirjeen 5. lukua. Myös monet muut Vanhan testamentin kohdat opettavat sen totuuden, että Messias tulisi täyttämään työn maksaa synnistä:

"Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synti sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näkyjä profeetta sinetillä vahvistetaan ja kaikkeinpyhin voidellaan" (Dan. 9:24).

Sijaisuuden periaate oli esikuvallisesti ilmoitettu myös Vanhan testamentin uhritoimituksissa ja pääsiäisen vietossa. Yhteys Vanhan testamentin uhreihin opetetaan selvästi Hebrealaiskirjeessä, varsinkin luvuissa 9-10 (Hebr. 9:11; 10:18). Uuden testamentin sovituskäsite on esikuvallisesti ilmoitettu "armoistuimen", liiton arkin kannen välityksellä, jossa tapahtui sovitus (, kopher) synneistä. Kirjaimellisesti käännettynä Room. 3:25 samaistaa Kristuksen "armoistuimen" kanssa, jossa sovitus synneistä on tapahtunut.

Kautta Vanhan testamentin, monin tavoin ja monin kuvin, profeetat viittaavat eteenpäin Jumalan palvelijaan, joka tulee ja "ottaa pois tämän maan pahat teot yhtenä päivänä" (Sak. 3:9).

Vanhurskauttamisen luonne

Verbi "vanhurskauttaa" merkitsee julistaa jonkun olevan viaton. Milloin hyvänsä tuomari tai valamiehistö julistaa oikeudenkäynnissä jonkun "olevan syytön", he ovat "vanhurskauttaneet" sen henkilön. "Vanhurskauttaminen" ei ole muutos henkilössä. Se on julistus tuon henkilön laillisesta asemasta. Niinpä, jos tuomari on epärehellinen tai häntä on johdettu harhaan niin, että hän on julistanut viattoman henkilön syylliseksi tai syyllinen syyttömäksi, niin hänen väärä julistuksensa ei muuta henkilön luonnetta.

Vanha testamentti opettaa selvästi, varsinkin Psalmissa 22, että vanhurskauttaminen on tuomiopäätös:

"Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty! Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!" (Ps. 32:1-2).

Syntien anteeksiantamus on, että Jumala "ei lue" syntejä ihmiselle. Hebreankielinen sana on (chashav). Samaa sana käytetään 1. Moos. 15:6, jossa Jumala "lukee" tai "lukee hyväksi" Aabrahamin uskon hänelle vanhurskaudeksi. Molemmissa tapauksissa vanhurskauttaminen on Jumalan tuomiopäätös.

Vanhan testamentin vastine sanalle vanhurskauttaminen on (tsadaq). Verbimuodoissa hipfil ja pil tämä sana merkitsee "julistaa vanhurskaaksi". Tämä on ilmeistä kaikissa seuraavissa kohdissa. Niissä puhutaan tuomiopäätöksestä, ei moraalisesta muutoksesta ihmisessä.

"Jos syntyy riita miesten välillä ja he astuvat oikeuden eteen ja heidät tuomitaan, syytön syyttömäksi ja syyllinen syylliseksi" (5. Moos. 25:1).

"Syyllisen syyttömäksi ja syyttömän syylliseksi ovat kumpikin Herralle kauhistus" (Sanani. 17:15).

"Voi niitä..., jotka lahjuksesta julistavat syyllisen syyttömäksi ja ottavat oikeuden siltä, joka oikeassa on!" (Jes. 5:22-23)

Sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa vanhurskauttaminen on tuomiopäätös. Uusi testamentti julistaa tämän hyvin painokkaasti ja kirkkaasti Roomalaiskirjeen 4. luvussa. Siinä Paavali omistaa koko luvun osoittaakseen, että vanhurskauttamistapa on sama niin Vanhassa kuin Uudessa testamentissa. Paavali viittaa esimerkkeinä vanhurskauttavasta uskosta (Room. 4:6-7) Aabrahamiin, jolle Jumala luki hänen uskonsa vanhurskaudeksi (Room. 4:1-3), ja Daavidiin, jolle Jumala ei lukenut hänen syntejään.

Nämä jakeet ovat erityisen mielenkiintoisia, koska Paavali rinnastaa synnin lukemattajättämisen vanhurskauden lukemisen kanssa. Vanhurskauttamiseen voidaan viitata kummallakin tavalla.

"Niin kuin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: 'Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitettyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!'"

On mahdotonta hylätä väitettä, että vanhurskauttaminen armosta uskon kautta on Vanhan testamentin opetus, hylkäämättä Paavalin selvää todistusta Roomalaiskirjeen 4. luvussa. Paavali toistaa tämän todistuksen Galatalaiskirjeessä:

"Joka siis antaa teille Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta, samalla tavalla kuin 'Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi'? Tietäkää siis, että ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia. Ja koska Raamattu edeltäpäin näki, että Jumala vanhurskauttaa pakanat uskosta, julisti se Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman: 'Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi'. Niinmuodoin ne, jotka perustautuvat uskoon, siunataan uskovan Aabrahamin kanssa" (Gal. 3:5-9).

Mikä voisi olla tätä todistusta selvempi? Jos tämä ei riitä, on olemassa monta muuta Vanhan testamentin kohtaa, jotka puhuvat Jumalan tuomiopäätöksestä eri tavoin:

"Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin" (Ps. 130:3-4).

"Ei pitää mielessä syntejä" merkitsee samaa kuin antaa ne anteeksi.

"Kuka on Jumala, niin kuin sinä olet, joka annat pahat teot anteeksi ja käyt ohitse perintösi jäännöksen rikosten? Ei hän pidä vihaa iäti, sillä hänellä on halu laupeuteen. Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekomme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen" (Miik. 7:18-19).

Tässä on koottu yhteen anteeksiantamuksen termejä, jotta me niiden perusteella saisimme lujan varmuuden Jumalan tuomiopäätöksestä.

Objektiivinen ja subjektiivinen vanhurskauttaminen

Objektiivista vanhurskauttamista ei opeteta niin suoraan Vanhassa testamentissa kuin Uudessa testamentissa, mutta se edellytetään niissä Vanhan testamentin kohdissa, jotka kuvaavat anteeksiantamuksen valmiina todellisuutena ja joissa pyydetään syntisiä luottamaan tähän valmiiseen anteeksiantamukseen.

"Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niin kuin pilven ja sinun syntisi niin kuin sumun. Palaja minun tyköni, sillä minä lunastan sinut" (Jes. 44:22).

"Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista. Muistuta sinä minua, käykäämme oikeutta keskenämme; puhu sinä ja näytä, että olet oikeassa" (Jes. 43:25-26).

Vanha testamentti puhuu usein Messiaan vanhurskaudesta, joka ilmaistaan kaikille maailman ihmisille.

"He tulevat ja julistavat vastedes syntyvälle kansalle hänen vanhurskauttaan, että hän on tämän tehnyt" (Ps. 22:32).

Me olemme jo nähneet Uuden testamentin opettavan selvästi, että Aabraham ja Daavid vanhurskautettiin uskon kautta. Me lisäämme tähän vain yhden kohdan:

"Vanhurskas on elävä uskostansa" (Hab. 2:4).

Uudessa testamentissa tätä kohtaa lainataan kolmesti (Room. 1:17; Gal. 3:6-11 ja Hebr. 10:37-39) sen osoittamiseksi, että myös Vanhan testamentin uskovat vanhurskautettiin uskon kautta.

Hebrealaiskirjeen 11. luku mainitsee kokonaisen luettelon Vanhan testamentin sankareita, jotka vaelsivat uskossa.

Ajatus siitä, että pelastus on armosta, ilmaistaan usein niin Vanhassa kuin Uudessa testamentissa. Toisinaan se ilmaistaan kuvana:

"Kuulkaa kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta, viiniä ja maitoa. Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta" (Jes. 55:1,7).

Toisinaan armosta puhutaan kirjaimellisemmin:

"Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa. Ei hän riitele eikä pidä vihaa iankaikkisesti. Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan. Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsa niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät" (Ps. 103:8-11).

"Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista" (Jes. 43:25).

Paavali kytkee Vanhan ja Uuden testamentin yhteen sanoessaan:

"Sentähden se on uskosta, että se olisi armosta; että lupaus pysyisi lujana kaikelle siemenelle, ei ainoastaan sille, joka pitäytyy lakiin, vaan myös sille, jolla on Aabrahamin usko, hänen, joka on meidän kaikkien isä" (Room. 4:16).

Vanhurskauttamisen seuraukset

Onnellisuus ja rauha Jumalan kanssa, joka seuraa syntien anteeksiantamuksesta, ilmaistaan parhaiten psalmissa 32, jonka me olemme aiemmin lukeneet:

"Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksiannetut, jonka synti on peitetty! Autuas on se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!" (Ps. 32:1-2)

Se, miten vanhurskauttaminen johtaa pyhitykseen, ilmaistaan psalmissa

"Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin. Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet. Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni. Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi. Anna minulle jälleen autuutesi ilo ja tue minua alttiuden hengellä. Minä tahdon opettaa väärille sinun tiesi, että syntiset sinun tykösi palajaisivat. Päästä minut verenvioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudestasi. Herra, avaa minun huuleni, että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi" (Ps. 51:9-17).

Vanhurskauttaminen on syntisen suurin ilo ja hänen hengellisen elämänsä lähde.

Päätös

Augustinus sanoi: "Uusi testamentti kätkeytyy Vanhaan testamenttiin; Vanha testamentti on ilmoitettu Uudessa testamentissa". Tässä lausumassa on tietty totuus, mutta me emme voi todellakaan sanoa, että vanhurskauttamisoppi *kätkeytyy* Vanhaan testamenttiin. Se *ilmoitetaan* selvästi. Varmasti me, jotka olemme nähneet Kristuksen täytetyn työn yksityiskohdat, olemme erityisen siunattuja (Matt. 13:17), mutta Vanhan testamentin uskovat pystyivät katsomaan eteenpäin hänen työhönsä samalla luottamuksella, jolla me katsomme siihen taaksepäin.

Tunnustuksellisten luterilaisten täytyy puolustaa oppia vanhurskauttamisesta yksin armosta yksin uskon kautta suurimpana aarteenaan. Heidän pitää puolustaa tämän olemassaoloa myös Vanhassa testamentissa, koska Kristus on Raamatun keskus alusta loppuun saakka.

¹ Brug on myöhemmin liittänyt tähän seuraavan lisäselvityksen, joka koskee hänen suhtautumistaan Pieperin dogmatiikan opetukseen (ks. Pieper, Kristillinen dogmatiikka 1995,309-310): "Olin tietoinen Pieperin lausumasta ja käsittelen sitä dogmatiikan luennoilla joka vuosi tullessamme tähän jaksoon. On tärkeää katsoa Pieperin lausumaa ottaen huomioon sen asiayhteys ja se tapa, jolla hän rajoittaa sitä muissa kommenteissaan (luulen, että teidän suomenkielinen laitoksenne Pieperistä on lyhennelmä, jossa ei ehkä ole kaikkea asiaankuuluvaa informaatiota" - Tämä pitää paikkansa. Pieperin suomalainen laitos on lyhennelmä, toim. huom). "Ensimmäinen tärkeä jakso on englanninkielisessä laitoksessa osassa II, s. 346-348 (saksankielisessä laitoksessa s. 410-411). Pieper sanoo: *"Kristuksen aikaansaaman objektiivisen sovituksen kautta tapahtui muutos, ei ihmisissä, vaan Jumalassa. 'Sovitti maailman itsensä kanssa' määritellään tarkoittavan 'ei lukenut heille heidän rikkomuksiaan'"*. Pieper tekee samanlaisia huomautuksia muuallakin. Ilmiselvästi syy siihen, että hän käyttää tällaista kieltä, on sen korostaminen, että tämä vanhurskauttaminen on objektiivinen tosiasia, ei subjektiivinen muutos ihmisessä. Hän selittää tämän kielenkäytön rajat täydellisimmin Dogmatiikan osassa II, s. 367, alaviite 69 (saks. laitoksessa ss. 438-439 alaviite 1041). Siinä hän sanoo mm.: *"Epäilemättä Jumala ei ole muutoksenalainen, mutta koska me kuolevaiset emme käsityskykymme rajallisuuden tähden voi käsittää Jumalan muuttumattomuutta ja koska me pystymme ajattelemaan vain ajan ja paikan käsittein, niin Raamattu itse ohjaa meitä ajattelemaan, että muuttumattomassa Jumalassa on ennen ja jälkeen"*. Ja edelleen: "Kun Kristus kuoli meidän edestämme ... muuttumattoman Jumalan viha korvattiin **Hänen tuomioistuimensa edessä** Hänen armollaan" (saksaksi: Als Gott durch Christum dei Welt mit sich versöhnte, rechnet er [Gott] der Menschenvelt ihre Sünde nicht zu, das heisst, hat er bei sich, "vor seinem Forum", an die Stelle des Zornes die Gnade gegen die Menschenwelt treten las-sen).

"Lausumani: 'Se, mikä muuttui, oli syntisten laillinen asema Jumalan tuomioistuimen edessä' on täsmälleen sama kuin Pieperin 'muuttumattoman Jumalan viha korvattiin **Hänen tuomioistuimensa edessä** Hänen armollaan'. Pieperin lausuma 'Jumala ei ole muutoksenalainen' on täsmälleen sama, kuin mitä itse sanoin 'mikään ei muuttunut Jumalan kohdalla (about God). Ainoa ero on, että se, mitä Pieper pani alaviitteeseen, minä panin itse tekstiin. Tarkasti ottaen, mikään ei voi muuttua Jumalan kohdalla tai Jumalassa. Mutta Raamattu kuvailee Häntä toisinaan ihmisen kielen mukaisesti (antropomorfinen kieli) sovittautukseen meidän heikkouteemme. Niinpä se puhuu muutoksesta Jumalassa. Mutta tätä ei saa ymmärtää kirjaimellisesti muutoksena Jumalassa, vaan siinä kuvataan Jumala sellaisena, kuin hän ilmenee meille meidän näkökulmastamme. (Kaikein silmäänpistävin esimerkki on 1. Sam. 15:11, jossa sanotaan: 'Minä (Jumala) kadun' (hepreaksi nacham) ja jakeessa 15:29: 'Ja hän, joka on Israelin kunnia, ei valhettele eikä kadu).

Opetuksessa vanhurskauttamisesta ei ole koskaan ollut mitään eroa Pieperin ja Wisconsin-synodin välillä. Vuosia sitten eräs Luterilainen kirkko - Missouri-Synodin Fort Waynen seminaarin professori hylkäsi Pieperin opin vanhurskauttamisesta (Walter A. Maier). Robert Preus vastusti häntä. Osittain tämän seurauksena Missouri-synodi tuotti vanhurskauttamisesta julkilausuman, jossa se uudelleen julisti uskonsa objektiiviseen vanhurskauttamiseen. Wisconsin-synodi ilmaisi tukensa tälle julkilausumalle. Julkilausuma oli hyvä, mutta minun tietääkseni ne, jotka Missouri-synodissa kielsivät objektiivisen vanhurskauttamisen, eivät koskaan julkisesti peruneet kantaansa eivätkä joutuneet tilille.

Lähde:
Syttyneitä sydämiä :
Simo Kivirannan 60- ja Sakari Korpisen 50-vuotisjuhlakirja :
Teemana vanhurskauttaminen
artikkeli s. 22 - 44

Tekijänoikeuksien omistajan luvalla julkaistu
(muokaus ja muutaman kielikorjauksen tehnyt J-E Tiri marraskuussa 2003)